

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 31/03-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. februára 2003 predbežne prerokoval sťažnosť CDI Holding AG v likvidácii, so sídlom W., R. r., a G. Sch., bytom N. b. S., R. r., zastúpených advokátom JUDr. J. K., B., a sťažnosť HEROLD TELE MEDIA, s. r. o., so sídlom B., a Ing. I. M., bytom L., zastúpených advokátom JUDr. L. A., B., vo veci porušenia ich základného práva na súdnu a inú právnu ochranu ustanoveného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na rovnosť účastníkov v súdnom konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prerokovanie vecí v ich prítomnosti a aby sa mohli vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom ustanoveného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé a verejné prejednanie ich záležitosti podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, zákazu diskriminácie podľa čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a zákazu zneužitia práv podľa čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd konaním a rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5 K 179/99 v spojení s konaním a rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obo 109/02, za účasti Krajského súdu v Bratislave, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, vlády Slovenskej republiky, Úradu vlády Slovenskej republiky a Ministerstva dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť CDI Holding AG v likvidácii a G. Sch. a sťažnosť HEROLD TELE MEDIA, s. r. o., a Ing. I. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. decembra 2002 doručená sťažnosť sťažovateľov CDI Holding AG v likvidácii, so sídlom W., R. r. (ďalej len „sťažovateľ 1“), a G. Sch., bytom N. b. S., R. r. (ďalej len „sťažovateľ 2“), zastúpených advokátom JUDr. J. K., B., a sťažnosť HEROLD TELE MEDIA, s. r. o., so sídlom B. (ďalej len „sťažovateľ 3“), a Ing. I. M., bytom L. (ďalej len „sťažovateľ 4“), zastúpených advokátom JUDr. L. A., B. Sťažovatelia 3 a 4 doplnili svoju sťažnosť podaním doručeným ústavnému súdu 27. decembra 2002 prostredníctvom faxu a 31. decembra 2002 doručením jeho originálu.

Sťažovatelia 1 až 4 namietajú porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu ustanoveného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej „ústava“), základného práva na rovnosť účastníkov v súdnom konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva na prerokovanie vecí v ich prítomnosti a aby sa mohli vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom ustanoveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé a verejné prejednanie ich záležitosti podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru, zákazu diskriminácie podľa čl. 14 dohovoru a zákazu zneužitia práv podľa čl. 17 dohovoru konaním a rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 K 179/99 v spojení s konaním a rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Obo 109/02.

Samostatným podaním doručeným ústavnému súdu spolu s vyššie označenými sťažnosťami sťažovateľa navrhli, „...aby konanie vo veci uvedených sťažností pred Ústavným súdom bolo v súlade s ust. § 112 Občianskeho súdneho poriadku spojené na spoločné konanie z dôvodu hospodárnosti a vhodnosti s ohľadom na ich skutkovú súvislosť, resp. totožnosť“.

Ústavný súd uznesením sp. zn. IV. ÚS 31/03 z 26. februára 2003 rozhodol o spojení konaní vo veci sťažností sťažovateľov na spoločné konanie.

Sťažovatelia 1 a 2 uviedli, že sa návrhmi na vyhlásenie konkurzu podanými krajskému súdu 10. mája 2001 a 9. mája 2002 (s dodatkami z 13. júna 2001 a 8. januára 2002) domáhali usporiadania svojich majetkových pomerov voči dlžníkovi S. t., a. s., so sídlom v B. Tieto návrhy boli krajským súdom zaevidované k už prebiehajúcemu konaniu vedenému proti dlžníkovi pod sp. zn. 5 K 179/99. Toto konanie bolo začaté na základe spoločného návrhu na vyhlásenie konkurzu podaného sťažovateľmi 3 a 4 krajskému súdu 21. júna 1999.

Sťažovatelia 1 a 2 ďalej uvádzajú, že krajský súd uznesením z 29. januára 2002 všetky návrhy uvedené v predchádzajúcom odseku spolu s návrhmi ostatných veriteľov v konaní vedenom pod sp. zn. 5 K 179/99 zamietol. Proti uvedenému uzneseniu podali sťažovatelia v zákonnej lehote odvolania najvyššiemu súdu, ktorý v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obo 109/02 napadnuté rozhodnutie krajského súdu uznesením z 13. augusta 2002 potvrdil. Dňom doručenia tohto uznesenia najvyššieho súdu ostatným účastníkom konania nadobudli obe rozhodnutia v konaní sp. zn. 5 K 179/99 právoplatnosť bez možnosti použitia riadneho alebo mimoriadneho opravného prostriedku nápravy.

K právomoci ústavného súdu sťažovatelia 1 a 2 uvádzajú: „Podľa ust. § 66f zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní (ďalej len ZKV) na konkurz a vyrovnanie sa ust. § 221 ods. 1 písm. a) a § 228 až 243d OSP nepoužijú. (Sťažovatelia sa domnievajú, že by tomu tak nemalo byť v prípade, že konkurz vyhlásený nebol, avšak prax súdov v aplikácii

uvedeného ustanovenia je iná a podľa názoru sťažovateľov protiústavná s poukazom napr. na nález PL. ÚS 38/1999 – Zb. Ús. 4/1999).

Z doposiaľ uvedeného teda vyplýva, že sťažovatelia vyčerpali všetky opravné a iné právne prostriedky v konaní vedenom pred KS BA a NS SR sp. zn. 5 K 179/99, ktoré im zákon na ochranu ich základných práv a slobôd poskytuje a že nie sú naplnené podmienky ust. § 24 zák. č. 38/1993 (ďalej len ZoÚS) a z toho dôvodu je ich sťažnosť k Ústavnému súdu SR prípustná a je podaná v zákonnej lehote.“

Porušenie vyššie označených práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 48 ods. 2 ústavy vidia sťažovatelia 1 a 2 okrem iného v tom, že *...konania o návrhoch sťažovateľov prebehli bez nariadenia čo by len jedného verejného pojednania veci (pojednávania) súdom, teda prebehli v neprítomnosti sťažovateľov bez toho, aby im bola daná možnosť vyjadriť sa k v konaní vykonaným dôkazom napriek tomu, že zákon nariadenie pojednania v konkurznom konaní v prvom stupni umožňuje. Najmä odvolacie konanie pred NS SR prebehlo utajeným spôsobom (sťažovateľom bol utajený termín rozhodovania súdu, zloženie senátu a pod.), čím boli sťažovatelia ako účastníci konania zbavení možnosti uplatnenia bežných procesných prostriedkov.*

Uvedené porušenie práva sťažovateľov zaručeného citovanými právnymi normami – aby sa ich vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v ich prítomnosti a aby sa mohli vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom, malo za následok (okrem iného uvedeného ďalej) nesprávne rozhodnutie vo veci v neprospech sťažovateľov ako na prvom, tak aj na druhom stupni súdneho konania“.

Porušenie čl. 6 ods. 1, čl. 13, čl. 14 a čl. 17 dohovoru a čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy v označených konaniach pred krajským súdom a najvyšším súdom namietajú sťažovatelia 1 a 2 najmä tým, že v týchto konaniach *„nekonali nezávislé a nestranné súdy, resp. konali súdy konfrontované s hrubým nezákonným nátlakom orgánov štátnej správy a moci (Úradu vlády SR, predsedu vlády SR, Ministerstva spravodlivosti SR*

a iných), ako aj zástupcu cudzej mocnosti – veľvyslanca S. r. N. na Slovensku, čím došlo k hrubému zásahu do práva rovnosti účastníkov pred súdom v neprospech sťažovateľov a k hrubému zásahu do ich práva na spravodlivý proces“ (následne sťažovatelia konkretizujú dokumenty a skutočnosti, ktorými malo dôjsť k neprípustnému zasahovaniu do nezávislosti súdov v ich neprospech).

Sťažovatelia 1 a 2 ďalej konštatujú, že ich vyššie označené práva boli porušené aj tým, že „...ich vec nebola verejne a spravodlivo prejednaná, v konaní súdov nebola rešpektovaná rovnosť účastníkov bez možnosti sťažovateľov domôcť sa nápravy z dôvodu neexistencie účinného právneho prostriedku nápravy“.

V závere sťažnosti sťažovatelia poukazujú aj na to, že ich záležitosť „...prejednal a rozhodol vylúčený sudca a senát, u ktorého sú pochybnosti o jeho zaujatosti. Rozhodnutia súdov vo veci sťažovateľov sú nepreskúmateľné a zmätočné s jasnou tendenciou zvýhodnenia jedného účastníka – dlžníka pred ostatnými účastníkmi (aj sťažovateľom)“.

Na základe vyššie uvedených skutočností sťažovatelia 1 a 2 navrhli, aby:

«Ústavný súd po prejednaní sťažnosti sťažovateľov nálezom vyslovil sťažovateľmi namietané porušenie ich základných práv a slobôd v konaní vedenom pred Krajským súdom v Bratislave a Najvyšším súdom SR pod sp. zn. 5 K 179/99, resp. 1 Obo 109/02 a v tomto konaní vydanými rozhodnutiami a súčasne navrhujú, aby Ústavný súd SR sťažnosťou napadnuté rozhodnutia uvedených súdov zrušil, vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie a súčasne zakázal pokračovať v porušovaní základných práv a slobôd sťažovateľov v napadnutom súdnom konaní vpredu označenými porušovateľmi.

Súčasne sťažovatelia navrhujú vyhlásiť „Zmluvu o kúpe a upísaní akcií spoločnosti S. t., a. s.“ uzavretú dňa 18. 7. 2000 medzi FNM SR ako predávajúcim, ST, a. s. ako emitentom, SR zastúpenou MDPT SR ako akcionárom a DT AG ako nadobúdateľom a uznesenie vlády SR č. 547/2000 zo dňa 12. 7. 2000 o jej schválení za akty, ktorými boli porušené ústavné práva sťažovateľov».

Sťažnosť sťažovateľov 3 a 4 je založená v prevažnej miere na identickej skutkovej a právnej argumentácii. Navrhujú, aby ústavný súd v konaní o sťažnosti nálezom:

„1. Vyhlásil uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní 1 Obo 109/02 za rozporné s článkom 48 Ústavy SR a článkom 6.1 Európskeho dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd.

2. Vyhlásil uznesenie Krajského súdu v Bratislave v konaní 5 K 179/99 za rozporné s článkom 48 Ústavy SR a článkom 6.1 Európskeho dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd.

3. Vyhlásil úkony vlády SR (a štátnych orgánov SR) za opatrenia porušujúce článok 6.1 Európskeho dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd.

4. Vyhlásil zmluvu o kúpe a upísaní akcií spoločnosti S. t., a. s., B. zo dňa 18. 7. 2000 za opatrenie porušujúce článok 6.1 Európskeho dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd a svojím nálezom prikázal obnoviť pôvodný stav a zmluvu od začiatku zrušiť.

5. Priznal navrhovateľom spravodlivé zadosťučinenie vo výške 80 miliárd Sk, t. j. vo výške, ktorá predstavuje trhovú hodnotu úpadcu, ktorá sa mohla dosiahnuť pri speňažení jeho imania v zákonne vedenom a skončenom konkurznom konaní. Ako alternatívu navrhovateľ navrhuje prevod akcií spoločnosti S. t., a. s., ktoré ku dňu podania návrhu boli v dispozičnom práve Slovenskej republiky.“

II.

Ústavný súd je podľa článku 127 ods. 1 ústavy oprávnený rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Na túto ústavnú úpravu subsidiarity právomoci ústavného súdu (ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd) nadväzuje § 53 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), podľa ktorého „sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov“.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosti sťažovateľov prerokoval na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľov a preskúmal ich zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovatelia napádajú uznesenia krajského súdu a najvyššieho súdu, ktorými bol právoplatne zamietnutý návrh na konkurz v podstate pre nedostatok vecnej legitímácie navrhovateľov konkurzu (sporné a nepreukázané pohľadávky navrhovateľov).

Podľa § 66e ods. 1 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZKV“) sa na konkurz primerane použijú ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), ak tento zákon neustanovuje inak. V konkurznom konaní sa však vždy rozhoduje uznesením.

Podľa § 66f ZKV ustanovenia § 221 ods. 1 písm. a) a § 228 až 243d OSP sa na konkurz a vyrovnanie nepoužijú.

Uznesenie o zamietnutí návrhu na konkurz (§ 13 ods. 1 ZKV) nie je súdnym rozhodnutím, ktorým sa vytvára prekážka veci rozsúdenej. Vyplýva to z toho, že uznesenie o zamietnutí návrhu na konkurz nikdy nenadobúda materiálnu právoplatnosť, ale len formálnu právoplatnosť buď pre nepodanie riadneho opravného prostriedku, alebo v dôsledku právoplatného rozhodnutia odvolacieho súdu o odvolaní proti takému uzneseniu.

Toto uznesenie sa uplatní len pre procesnú situáciu, v ktorej došlo k zamietnutiu návrhu na konkurz a v žiadnom prípade toto uznesenie nebráni podaniu ďalšieho návrhu tým istým navrhovateľom proti tomu istému dlžníkovi.

Z toho vyplýva, že sťažovatelia majú účinný iný právny prostriedok ochrany, ktorých porušenie namietajú, základných práv v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, za ktorý treba považovať právnu možnosť podať nový návrh na konkurz, ktorý príslušný konkurzný súd bude musieť prejednať a rozhodnúť podľa aktuálneho stavu veci bez toho, aby mal možnosť konanie zastaviť pre prekážku veci rozsúdenej (§ 66e ods. 1 ZKV, § 159 ods. 3, § 167 ods.1 OSP).

Okrem toho sťažovatelia boli so zreteľom na dôvody sťažnosti oprávnení a povinní využiť aj mimoriadny opravný prostriedok [porovnaj dôvody podľa § 241 ods. 2 písm. a) a b) OSP], ktorým je aj v konkurznom konaní, v ktorom bol návrh na konkurz zamietnutý a uznesenie o zamietnutí bolo potvrdené odvolacím súdom, dovolanie.

Podľa zmyslu a účelu mimoriadnych opravných prostriedkov [§ 66f ZKV vylučuje použitie ustanovení § 221 ods. 1 písm. a) a § 228 až 243d OSP na konkurz a vyrovnanie] použitie citovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku je vylúčené len v prípade, že konkurz bol vyhlásený, a nie aj v prípade, že návrh na konkurz bol podľa § 13 ods. 1 ZKV zamietnutý z vecných dôvodov.

Vylúčenie dovolania a obnovy konania má totiž zmysel len pri vyhlásení konkurzu, pretože ich použitie by už nemohlo v žiadnom prípade odstrániť dôsledky vyhlásenia konkurzu podľa § 14 ZKV. Napokon to nie je ani potrebné, pretože zákon pozná inštitút zrušenia konkurzu podľa § 44 ods. 1 písm. a) ZKV, ktorý efektívnejšie než mimoriadny opravný prostriedok rieši otázky, ktoré by sa inak mohli riešiť v mimoriadnom opravnom konaní. Toto ustanovenie sa však nemôže použiť v prípade zamietnutia návrhu na konkurz.

Ústavný súd už uzavrel (II. ÚS 130/02), že podľa platnej právnej úpravy konania pred všeobecnými súdmi sú závažné procesné pochybenia týchto súdov (predstavujúce súčasne aj porušenie základných práv účastníkov konania podľa čl. 46 a nasl. ústavy) dôvodom na podanie odvolania (podľa § 205 a § 205a OSP), ako aj dovolania (podľa § 237 OSP). Tieto riadne a mimoriadne opravné prostriedky umožňujú účastníkom súdneho konania namietat' závažné procesné pochybenia všeobecných, a teda aj konkurzných súdov, a tým aj porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy (rovnako aj podľa dohovoru). Z uvedeného vyplýva, že sú to všeobecné súdy, ktoré na základe účinných právnych prostriedkov nápravy dostupných sťažovateľovi môžu a musia poskytovať ochranu základným procesným právam účastníkov súdneho konania.

Z uvedeného vyplýva záver, podľa ktorého sťažovatelia mohli a museli podať dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo uznesenie krajského konkurzného súdu o zamietnutí návrhu na konkurz.

Ústavný súd však nie je oprávnený a povinný poskytovať ochranu ústavnosti vo veciach, v ktorých sa sťažovateľ mohol domôcť ochrany v konaní pred všeobecným súdom vlastnými dovolenými a Občianskym súdnym poriadkom ustanovenými procesnými úkonmi, najmä využitím riadnych opravných prostriedkov (podobne napr. I. ÚS 85/97, II. ÚS 35/02, II. ÚS 78/02). Ak existuje taký všeobecný súd, ktorý v súlade so všeobecnou právomocou podľa čl. 142 ods. 1 ústavy má aj zákonom vymedzenú právomoc konať o ochrane konkrétneho základného práva alebo slobody, ústavný súd nie je zásadne oprávnený prijať sťažnosť na ďalšie konanie. Prijatiu takej sťažnosti bráni princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu vyjadrený v čl. 127 ods. 1 ústavy (II. ÚS 54/02).

Sťažovatelia požiadali o ochranu základných práv ústavný súd bez toho, aby najskôr využili účinné právne prostriedky ochrany svojich základných práv v konaní pred všeobecnými súdmi, za ktoré treba považovať možnosť podať nový návrh na konkurz proti tomu istému dlžníkovi a možnosť namietat' vytýkané pochybenia všeobecných súdov v dovolaní. Taký postup sťažovateľov vylučuje právomoc ústavného súdu prijať ich sťažnosti na ďalšie konanie.

Preto ústavný súd podľa § 25 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľov 1 a 2 v časti, v ktorej sa domáhali, aby ústavný súd nálezom vyslovil namietané porušenie ich základných práv konaním vedeným pre krajským súdom pod sp. zn. 5 K 179/99 a najvyšším súdom pod sp. zn. 1 Obo 109/02 a v týchto konaniach vydanými rozhodnutiami a sťažnosť sťažovateľov 3 a 4 v časti, v ktorej sa domáhali, aby ústavný súd nálezom vyhlásil uznesenie najvyššieho súdu v konaní vedenom sp. zn. 1 Obo 109/02 a uznesenie krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 K 179/99 za rozporné s čl. 48 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

Pokiaľ sa sťažovatelia 1 a 2 súčasne domáhali, aby ústavný súd vyhlásil *«„Zmluvu o kúpe a upísaní akcií spoločnosti S. t., a. s.“ uzavretú dňa 18. 7. 2000 medzi FNM SR ako predávajúcim, ST, a. s. ako emitentom, SR zastúpenou MDPT SR ako akcionárom a DT AG ako nadobúdateľom a uznesenie vlády SR č. 547/2000 zo dňa 12. 7. 2000 o jej schválení*

za akty, ktorými boli porušené ústavné práva sťažovateľov», a sťažovatelia 3 a 4, aby ústavný súd vyhlásil „Zmluvu o kúpe a upísaní akcií spoločnosti S. t., a. s., B. z 18. 7. 2000 za opatrenie porušujúce článok 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd“, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

Jednou zo zákonných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť.

Sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je teda časovo neobmedzený prostriedok ochrany ústavnosti (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 62/02). Vzhľadom na to, že podstatou tvrdení sťažovateľov o porušení ich označených základných práv sú skutočnosti, ku ktorým malo dôjsť 12. júla 2000, resp. 18. júla 2000, a pretože v čase, keď boli ústavnému súdu doručené ich sťažnosti, t. j. 20. decembra 2002, už uplynula lehota ustanovená pre tento typ konania pred ústavným súdom, ústavný súd tieto sťažnosti v častiach, ktoré sa týkajú zmluvy o kúpe a upísaní akcií spoločnosti S. t., a. s., B. z 18. júla 2000 a uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 547/2000 z 12. júla 2000, posúdil ako návrh podaný oneskorene.

Čo sa týka tej časti návrhu na rozhodnutie, ktorou sa sťažovatelia 3 a 4 domáhali, aby ústavný súd vyhlásil „úkony vlády SR (a štátnych orgánov SR) za opatrenia porušujúce čl. 6. 1. Európskeho dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd“, ústavný súd konštatuje, že samotná formulácia tejto časti petitu nezodpovedá zákonným požiadavkám, a to z dôvodu, že je neurčitá a nezrozumiteľná. Vzhľadom na to ústavný súd v tejto časti

sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Ústavný súd ďalej poznamenáva, že sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy môžu právnické osoby alebo fyzické osoby namietat' iba porušenie svojich základných práv a slobôd. Citovanou časťou petitu však sťažovatelia 3 a 4 žiadajú vysloviť porušenie článku 6 ods. 1 dohovoru bez spojitosti s vyslovením porušenia svojich práv, čo v konaní o sťažnosti ústava ani zákon o ústavnom súde neumožňujú.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o vrátení veci na ďalšie konanie, rozhodnutie, ktorým by ústavný súd zakázal pokračovať v namietanom porušovaní práv a slobôd sťažovateľov, rozhodnutie, ktorým by ústavný súd prikázal, aby ten, kto mal porušiť práva a slobody sťažovateľov, obnovil pôvodný stav, ako aj rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia sú viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy), ústavný súd sa touto časťou návrhu na rozhodnutie nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. februára 2003